

cunt item dolorem indigentiam eius esse, quod secundum naturam est: voluptatem repletionem. at hæc corporis sunt affectiones: si igitur voluptas eius quod est secundum naturam repletio est, illud in quo repletio fit, esset id quod voluptatem perciperet: corpus igitur id esset, sed non videretur: voluptas igitur repletio non est, sed vnusquisque & voluptate affici dum fit repletio: & dolorem percipere, dum secatur, consuevit. Opinio autem hæc ex voluptatibus & doloribus circa alimentum euenientibus videtur exiisse. vbi enim indigni effecti fuerint, atque ob id dolore præoccupati: percipere voluptatem ex repletionem aiunt. At hoc non circa omnes voluptates accidit, dolore enim vacantium disciplinates, tum ex iis quæ sensus afficiunt illæ quæ olfactu, quæ auditu, & visu percipiuntur. Multæ item recordationes, & spes huiusmodi sunt. Cuius igitur hæc erunt generationes, cum nullius rei præcesserint indigentia, cuius repletiones esse hæc possint? Aduersus eos autem qui probrosas voluptates producant, dicere quispiam posset non esse ea iucunda, non enim si malè affectis iucunda sunt, idcirco absolute quoque esse ea iucunda existimandum est: sed ipsis illis tantummodo, quemadmodum neque salubria aut dulcia, aut amara, quæ agrotantibus: neque alba, quæ lippientibus esse huiusmodi videntur. An ita quoque dici posset, expetendas quidem esse voluptates: non tamen ex his, quemadmodum etiam diuitem esse, expetendam est, sed non ex cuiuslibet rei usu. An specie differunt voluptates? quæ enim ex honestis rebus existunt diuersæ ab illis sunt, quæ ex turpibus percipiuntur: neque fieri potest vt iusti quispiam voluptate afficiatur, nisi sit iniustus: aut musici, nisi sit musicus: atque in reliquis simili modo. Declarare autem videtur etiam amicus ab adulatore diuersus cum sit, non esse bonum voluptatè: aut voluptates esse specie diuersas. hic enim ad bonum versari: ille ad voluptatem videtur, atque illud probro datur, hoc laudi est, vt pote cum ad alia, atque alia versentur. Nemo præterea expeteret vel viuere ita, vt pueri mente præditus illis voluptatibus, quam maxime fieri potest, afficeretur, quibus pueri oblectari consueverant, vel turpe aliquid agendo ita gaudere, vt nullum vnquam dolorem percepturus sit. Et circa multa studiū adhiberemus, etiā si nullam afferrēt voluptatè: vt videre, meminisse, cognoscere, virtutes habere. quod si hæc voluptates necessario consequuntur,

A *ρά· και λέγεται δὲ τὴν μὲν λύπην, ἢ δειδέειν ἔῃ τῷ χῆρῷ φύσιν τῶν δὲ ἠδονῶν, ἀναπλήρωσιν. ταῦτα δὲ σωματικὰ ὄντι πάντα. εἰ δὲ ὅτι τῷ χῆρῷ φύσιν ἀναπλήρωσις, ἠδονὴ ἐν ᾧ ἢ ἀναπλήρωσις, τὰ αὐτὰ καὶ ἠδονοῦσι τὸ σῶμα ἄρα· οὐ δοκεῖ δὲ ἔτι εἶναι ἀπὸ ἀναπλήρωσις, ἢ ἠδονὴ ἄλλὰ γινώσκουσι μὲν ἀναπλήρωσις, ἠδονοῦσι αὐτὸς καὶ τεμνομένους λυποῦται. ἢ δόξα*
B *δὲ αὐτὴ δοκεῖ γαγγύλωται ἐν τῷ σπεί τῶν ἔσφω λυπῶν καὶ ἠδονῶν. ἐκ δὲ εἰς γὰρ γινώσκουσι καὶ πορλυπθέντας, ἢ δὲ αὐτὴ τῆ ἀναπλήρωσις τῶν δὲ οὐ σπεί πάσας συμβαίνει τὰς ἠδονὰς· ἄλυποι γὰρ εἰσιν αὐτὸς μετρηματικῆς, καὶ τῷ χῆρῷ τὰς ἀδησίγας αἰ διὰ τῆς ὀσφρήσεως· καὶ ἀκροαμάτων δὲ καὶ ἑλπίδες. πῶς οὐκ αὐτὰ γλῆσις ἔσονται; οὐδὲνος γὰρ ἐν*
C *δὲ αὐτὴ γαγγύλωται, οὐ γάρ οὐκ ἀναπλήρωσις. πῶς δὲ τῶν πορφόροντας τὰς ἐπονειδίσοις τῶν ἠδονῶν, λέγει τις αὐτὸς ἔτι ταυτὸ ἠδὲ αὐτὸ οὐ γὰρ εἰ τοῖς κερκῶς διακινώουσι, ἢ δὲ αὐτὸ ὄντι, οἰητόν αὐτὰ καὶ ἠδὲ αὐτὸ ἀπλῶς, πλὴν τούτοις καὶ δὲ αὐτὸ οὐδὲ τὰ τοῖς κέρμοισιν ὕμνευα, ἢ γλυκίαι, ἢ πικρὰ· οὐδὲ αὐτὸ λευκὰ, τὰ φανώμενα τοῖς ὀφθαλμοῖσιν. ἢ ἔτι δὲ λέγεται ἀρῶν, αἰ μὲν ἠδονὰς αἰρεταῖς εἰσιν, ἢ μὲν δὲ τῶν γὰρ τέτων ὄσπασιν καὶ τὸ πλεονεῖν, πορδὸν πὲρ δὲ ἔτι καὶ τὸ ὕμνευσι, καὶ μὲν ὀπλοῦ φανόντι; ἢ ὅτι τῶν εἰδὲ διαφύροισιν αἰ ἠδοναῖς ἔπειτα γὰρ ἀρῶν τὸ κερκῶν, τὸ δὲ ὄσπασιν ἀρῶν, ἢ ἔστι ἠδοναῖς τὸ πλεονεῖν, μὴ ὄντα δὲ λέγονται μὴ δὲ τὸ μωστικῆς, μὴ ὄντα μουσικόν ὁμοίως δὲ καὶ ὄσπασιν ἄλλων ἠμφαβίξιν δὲ δοκεῖ καὶ ὄφελος, ἔπειτα ὡν αὐτὸ κολακῆς, ἢ ἔστιν ἀγαθὸν τῶν ἠδονῶν, ἢ διαφύροισιν εἰδὲ ὄσπασιν γὰρ, πῶς τὸ ἀγαθὸν ὁμοίως δοκεῖ ὄσπασιν, πῶς ἠδονῶν. καὶ τὸ μὲν ὄνειδίξεται τὸ δὲ ἐπαυδῶσιν, ὡς πῶς ἔπειτα ὁμοίως αὐτῶν. οὐδὲ εἰς τὸ αἰ ἔπειτα ζῆν παρδίου διαίσιαν ἔχων δια βίου, ἢ δὲ ὄσπασιν ἐφ' οἷς τὰ παρδία, ὡς ὄσπασιν τὸ μέλλεται· οὐδὲ χαίρειν, ποῶν πὲρ τῶν ἀρῶν, μὴ δὲ ποτὲ μέλλον*
F *λυπθῶσιν· σπεί πολλὰ τε σπουδῶν ποῶν σαίμεθα αἰ, καὶ εἰ μὴ δὲ αἰμα, ὄσπασιν ἠδονῶν, ὄσπασιν, μνημονόειν, εἰδὲ ναί, τὰς ἀρῶν τὰς ἔχειν. εἰδὲ ἔξ ἀγαθῆς ἔπονται τούτοις*

ἠδοναῖς,